

Vidíš to, Utíne? Tak on letos na Vánoce vážně napadl sníh...

Všichni si to vždycky strašně přejou. V každý vánoční písničke nebo pohádce sněží, všimnul sis? Pro mě je sníh jenom barva. Bílo za oknem. Ale vsaď se, že se všechny ostatní děti vyřítí ráno ven s bobama a sáňkama. Z každého domu kolem. Sáňkování je podle všeho zábava.

Utíne, já musel mámě slíbit, že už si s tebou nebudu povídat. Že jsem na to moc velkej, abych se bavil s polštářem. Říkám jí: Pořád mi opakujete, že musím dělat všechno jinak než ostatní, protože zkrátka jinej než ostatní jsem. A když jsem jinej, tak se nemůžu chovat stejně, to dá rozum. „To víš, každý člověk je originál,“ usměje se na mě táta vítězoslavně. To tak, originál... Ať se podívá na naše dvojčata, jsou úplně stejný! Když lezou po zemi, nepoznáš, kterej je kterej. Musíš je chytit, podržet je oba naráz vedle sebe — a stejně se možná sekneš. Víš, jak jim to závidím? Taky bych chtěl být stejnej jako ostatní. Aspoň jako některý. Jako někdo. Jenže jsem bohužel úplně jedinečnej... Tak říkají naši tomu, že jsem divnej. A tak jim povídám: Když je teda každej člověk originál a já tak nějak nejvíc, tak proč si nemůžu po svém dál povídat s polštářem, i když už jsem velkej? Tos měl vidět, jaká přišla přednáška... Že je chytám za slovo, což jsem nikdy dřív nedělal, ale to je určitě z přetažení, tyhle moje vzdory, tak ať si jdu okamžitě lehnout a přijdu, až budu odpočatej. Jenže, Utíne, já jsem odpočatej! Jsem úplně příšerně, ukrutně odpočatej. Prostě je jen nuda být tu pořád sám.

Víš, co jsem letos napsal Ježíškovi? Že bych si přál kamaráda. Jen jednoho, klidně malýho, ale opravdickýho.

